

Visitasedrag søndag 28. april 2024 i Røa kirke

Ved biskop Kari Veiteberg

Denne uka har vi hatt bispevisitas i tre menigheter – her i Røa, og i Sørkedalen og i Voksen.

På forhånd har jeg møtt de ansatte til samtale med hver og en, og så startet vi visitasen tirsdag. Vi har hatt tre fine dager: Tirsdag, onsdag og torsdag, og vi avslutter nå i dag.

Når jeg holder dette visitasedraget, vil jeg trekke fram to navn. Foredraget er blitt til i samarbeid med prost i Vestre Aker, Elisabeth Yrwing Guthus, og kirkefagsjef i Oslo bispedømme, Tor Øystein Vaaland. Jeg kunne nevnt mange navn. Men jeg har lært at «noen nevnt» kan bli «noen glemt». Og det vil jeg ikke ...

La meg si litt om det formelle.

Vi har nemlig et visitasreglement for kirken. Det betyr at en visitas er et institusjonalisert og rettslig ordna besøk. Et tydelig eksempel på det formelle, er dette visitasedraget. En tale, som er den muligheten jeg har, til å dele biskopens samlede inntrykk. Og et foredrag som dere kan vende tilbake til, overalt hvor dere drøfter menighetenes prioriteringer og veivalg.

Ordet *biskop* sier noe om hva en visitas er. Det kommer fra det greske ordet *episkopos*, som betyr en som ser, eller: En som har tilsyn. Som biskop vil jeg oppdage med dere, og se framover. Og bidra til at menigheten åpner for *mer himmel på jord*. Som er vår kirkes visjon. Sammen skal vi gjøre kirka *levende, nær og tilgjengelig* for alle som bor her i disse tre vestlige menighetene i Oslo.

Den forrige bispevisitasen i Voksen, var i 2010, og i Røa og Sørkedalen i 2006. Det betyr at det har gått 14 år siden forrige visitas i Voksen, og 18 år siden forrige visitas i Røa og Sørkedalen. Samtidig sier visitasreglementet at det «som hovedregel» skal være visitas «minst hvert 8. år». Vi har altså over tid kommet bakpå, men er i full gang med å utvide områdene for hver visitas, og dermed redusere tiden som går mellom hvert bispebesøk.

Før visitasen fikk jeg tilsendt gode og grundige rapporter fra menighetsrådene og stabene.

De forteller om demografien, om gudstjenestelivet og hverdagsarbeidet, og om kirkebyggene. Jeg har lest om en bydel der et flertall har god utdanning, god økonomi og bor romslig, og at delbydelen Hovseter skiller seg ut med mer trangboddhet og lavere inntekter. Befolkningsstatistikken viser at Røa sokn og Voksen sokn er omtrent like store, mens Sørkedalen er et lite sokn med 720 innbyggere. Rett og slett et bygdesamfunn i byen.

Til sammen bor det i de tre menighetene 29.000 mennesker. Hvis vi ser på andelen som er medlem i Den norske kirke, er den på 55 prosent. Dersom vi sammenligner med Oslo by som helhet, er medlemsandelen på 42 prosent. Dette viser at vi har store forskjeller i byen og i bispedømmet, og at Vestre Aker prosti ligner mer på Bærum og Asker enn på resten av Oslo.

Jeg vil nå dele med dere hva jeg har fått være med på, og vi begynner med tirsdagen.

Da møttes vi i kirkerommet i Voksen kirke. Vi møttes til en pilegrimsmesse, de ansatte og de som denne uka har fulgt meg fra bispegården og Oslo kirkelige fellesråd.

Jeg liker å innlede alle vitasjer med å minne om at vi er mennesker på vandring. At vi under en vitasjer beveger oss rundt, og blir kjent med livet i menighetene og lokalsamfunnet. For å løfte fram, at *her er vi kirke!* I Voksen startet vi på en vandring både i det ytre og det indre, som pilegrimer hele uka. Og etter pilegrimsmessen gikk vi de 15 minuttene ned hit til Røa.

Her satte vi oss sammen, de to stabene som betjener de tre menighetene.

I møtet delte vi oss, slik hver stab kunne samtale om hva som er bra i eget sokn – og hva som er bra hos de andre, som det kan gå an å samarbeide om. Mye fint ble sagt. Både om seg selv, og hverandre. Dette siste, å vekke nysgjerrigheten på tvers av soknegrensene, og muligheten til å se etter noe å gjøre mer sammen, var et tema flere ganger denne uka, og som jeg kommer tilbake til mot slutten av foredraget.

Etter stabsmøtet, fikk jeg en tur innom babysang, før **vi kom inn på Kirkehjørnet, der vi fikk servert lunsj**. Der fikk jeg også høre hvordan Kirkehjørnet har vokst fram ved hjelp av frivillig innsats. Av folk som selv ville etablere et sted å møtes om formiddagen! Jeg fikk høre hvor godt det er å komme sammen, og spise sammen. «Hadde jeg ikke hatt dette, hadde jeg gått under», var det en som sa til meg. Sterke ord, om et livreddende tiltak, her i Røa kirke.

En fast post på alle bispevitaser, er **befaring av kirkebyggene**. Kirkelig fellesråd har det økonomiske ansvaret for kirkene, og oversikten over avvikene, og forteller hva som må gjøres, bør gjøres, og eventuelt kan utsettes.

Tirsdag startet vi i kirkerommet, og vi gikk fra rom til rom, og jeg har skjønnet at dette er en kirke som brukes av mange i nærmiljøet. Mange rom er det i kirken, både oppe og nede, og oljefyren i kjelleren har et avvik, fordi den lekker og gir et klimaavtrykk. Fellesrådet ønsker å bore og installere vannbåren varme. Men det er ikke på kort sikt.

Utendørs merket jeg meg en bekymring for taket. Som mange av dere vet har det vært sperringer langs veggene, fordi biter av skiferstein, og mørtel og murstein, har falt ned fra tak og tårn. Nå har taket blitt kontrollert, med lift, og skal være trygt for sommeren. Denne kirken er listet som «særlig verneverdig» hos Riksantikvaren, og de har et ønske om å ta vare på skifersteinen. Fellesrådet har søkt om penger fra kirkebevaringsprogrammet, og i sum foregår altså gode prosesser. Taket er høyt prioritert, men det er ikke klart når reparasjonen av taket kommer i gang.

Noe som vil bli utbedret på kort sikt, er inngangspartiet til Kirkehjørnet. Der mangler en universell utforming, og det skal komme en rampe som gjør inngangen åpen for alle. Noe som er helt nødvendig.

Jeg fikk også et møte med mandagsgjengen, som på dugnad bidrar inne og ute med praktiske gjøremål. Blant annet skal de sette borggården i bedre stand. Da Røa kirke sto ferdig i 1939, ble den bygd med inspirasjon fra klostertradisjonen, men med en fontene som ikke er i drift. Mandagsgjengen er i gang med å ordne og fikse i borggården og få liv i fontenen, noe de gjør i samarbeid med Byantikvaren.

Ellers var det slående, da vi gikk ute, hvor fint kirken ligger til. Kirkeparken er vendt mot Røa sentrum, og det er korte avstander. Her har vi en sentrumsnær kirke i landsbyen Røa!

På den andre siden av kirken kom jeg inn i barnehagen. Dette er den største menighetsbarnehagen i Oslo, og jeg har skjønnet at den har et godt omdømme, og får flere søkere enn det er plasser. De nye gode lokalene sto klar i 2016, og jeg fikk en omvisning til et stort kjøkken, der barna er med og lager mat, og ned til et musikkrom, et håndverksrom og et bibliotek. 50 barnehagebarn møtte jeg så inne i kirkerommet. De framføre tre påskesanger som de hadde øvd inn til gudstjenesten for noen uker siden, og jeg fikk se teaterstykket «Legenden om de tre trærne».

Tirsdag ettermiddag var det barnesang og familiemiddag. Frivillige ordnet med pølser, og drikke til barna og kaffe for voksne. Barnesang er et tiltak for barn i førskolealderen, og noen kom da også rett fra barnehagen, med sine foresatte. I sangstunden lærer de voksne de samme sangene som barna, og kanskje kan familiene synge sangene sammen også hjemme.

Tirsdagens siste programpost var en samtale med prestene om forkynnelsen, som er en fast programpost under alle visitaser.

Onsdag begynte vi på Huseby, for å møte ledelsen i Vestre Aker bydel.

Bydelen omfatter alle de tre menighetene, i tillegg til Ris menighet, og vi ble invitert inn til et langbord – en flokk fra kirken og bydelens ledere. Samtalen var god, og bydelsdirektøren sa rett fram at bydelen, i tiden som kommer, ikke vil kunne tilby det samme omfanget av tjenester som i dag. Det var en åpen invitasjon om hva kirken kan gjøre for lokalsamfunnet.

Vi snakket om de eldre: At pårørende til demente er slitne. Om ensomhet, at 50 prosent – halvparten – av alle som kontakter kommunen føler seg ensomme. Om forskjeller, at opplevelsen av fattigdom er større her enn i noen andre bydeler i Oslo, kanskje fordi forskjellene her er så synlige og så store. Vi snakket om ungdommene, at de mangler sosiale møteplasser. Likevel henger ikke mange ungdommer ute. Foreldre reiser bort, til hytta eller Syden, og lar barna være hjemme alene i store hus. Der kan festene bli store og grenseløse, og denne bydel har de tidligste debutene blant unge når det gjelder alkohol og kokain.

De spurte: Hvordan kan bydelen bli en bedre tilrettelegger? Hvordan kan vi gjøre det lettere for kirken og hele sivilsamfunnet å ta del i et felles arbeid for et trygt og godt lokalsamfunn?

Jeg syns det ble delt viktige tanker, og ikke minst ble det sagt høyt at bydelen vil fortsette samtalen sammen med menighetenes ledere og prostene.

Fra Huseby gikk vi ut på vandring. Bydelens ledere tok oss med over Sørkedalsveien, og videre til Hovsetertorget.

I Hovstua hadde de gjort i stand til lunsj, og i tillegg fikk vi høre fine dikt framført av to av gjestene. Den eldste av dem, en kvinne på 93 år, fortalte at hun hadde skrevet diktet selv, med utgangspunkt i Sakarja 9: «Se, din konge kommer til deg!». Det var fint å høre på!

På Hovsetertorget var vi innom Frisklivssentralen, som tilbyr kurs og trening for folk som kan trenge bedre kosthold, bedre søvn eller bedre fysisk form. Det er et lavterskeltilbud, og

koster ingenting. Og vi var innom Bua, der det heller ikke koster noe å låne utstyr til ski, skøyter og fotball, og alle slags idrettsaktiviteter, som er dyrt dersom man må kjøpe alt selv.

På Hovseter fikk vi også en eksklusiv omvisning inne i de enorme byggeområdene til den nye ungdomsskolen, som er skolen for de aller fleste konfirmantene i både Røa, Sørkedalen og Voksen. Mesteparten av bygget gjøres ferdig i sommer, og jeg håper dere vil videreføre i det nye praktbygget det gode samarbeidet som finnes mellom skole og kirke – som å invitere elevene i 8. klasse til Voksen kirke som et ledd i KRLE-undervisningen.

Tilbake i Voksen kirke, gjennomførte vi befarings av det kirkebygget, og hovedkonklusjonen er at det er en 29 år gammel kirke i god stand. Taket ble tettet for et par år siden, og inngangspartiet drenert og endret, slik at fallet nå går utover. Det er et fint og funksjonelt kirkerom, med en mektig altertavle, som kunstneren Gunnar Torvund kalte «Livets tre og Livets vann». Treet som vokser opp, eller vannet som strømmer ned, avhengig av hva du ser ... er malt i en kraftig blåfarge, og altertavlen er et godt sted å hvile øyene.

Vi snakket om lydanlegget som slår seg av og på, og må sjekkes.

Så snakket vi om orgelet. Det er bygd for 19 stemmer, men har 16 stemmer. Det mangler en sveibok, og 3 stemmer. Orgelet bør også rengjøres, i tillegg repareres her og der.

I samtalen om orgelet skjedde det noe uventet, for da menigheten fortalte om et fond, og innsamlede midler, kom det fram – der og da – at fellesrådet er villig til å bli på en dugnad. Menighetsrådet har vedtatt å revitalisere innsamlingsaksjonen, og med menighetens egne midler sammen med fellesrådets friske penger, skal orgelet i Voksen kirke bli renset, ordnet, og omsider ferdigstilt. Datoen ble ikke satt, men at det skal skje, ble bestemt der og da!

Vi gikk utenfor Voksen kirke, der ett av avvikene handler om utebelysningen. Og den skal bli utbedret i sommer. Vi gikk også rundt kirken, til et stille kapell som er tilrettelagt for livssyns åpne gravferder. Det er bra, for livssyns åpne rom behøves rundt om i byen vår.

Så ble det ettermiddag. **Konfirmantene var kommet,** og hadde spredt seg i grupper rundt om i kirken. Jeg fikk møte dem under en bønnevandring, da jeg var på den stasjonen der de kunne komme for å bli velsignet. Vi hadde også lagt opp til en prat med noen av ungdomslederne. Sammen med en av våre unge folkevalgte i Ungdomsrådet i bispedømmet, snakket vi om å være ung i Voksen menighet, og om trender i ungdomskulturen. Lederne opplever at det de gjør blir satt pris på, og de sa at de ønsker at gudstjenesten blir et samlingspunkt på tvers av generasjoner.

Voksen kirke fyltes overalt onsdag ettermiddag. I det som kalles møterom 2 og 3 i underetasjen, møtte jeg 100 små og store på Superonsdag. Frivillige som hadde ordnet med fiskekakemiddag, og det var et fint program for barna – og konsert med Minivox.

I Voksen leier dere ut lokaler til to migrantmenigheter: Det er en rumensk-ortodoks menighet som bruker kapellet, og menigheten Shalom, en pinsemenighet som består av flyktninger fra Rwanda og Kongo, og bruker kirkerommet klokka to på søndagene. Jeg fikk møte tre av lederne i Shalom, og de fortalte at medlemmene kommer til Voksen fra Lillestrøm i øst til Drammen i vest. Og at menigheten gir dem et viktig fellesskap.

Vi snakket om hvordan det er for de unge, den generasjonen som har afrikanske foreldre, og vokser opp i Norge. De spurte hvordan de unge kan glippe i menighetsfellesskapet. De kan være ute, spille fotball, men det ikke lett ... Det er kulturelle utfordringer: Vil de beholde foreldrenes språk? Vil de tilegne seg norske vaner? Det ble en åpen samtale, som jeg kjenner igjen fra andre migrantmenigheter, der man står midt i den vanskelige håndteringen av alle de krysskulturelle erfaringene.

Onsdagen avsluttet vi med vårkonsert i en full kirke og en rekke lokale musikere, kor og sangere. Hjertelig takk for en vakker kulturopplevelse!

Torsdag morgen møttes vi på Hovseterhjemmet.

Det er Oslos største sykehjem, med 163 beboere og 20 dagsenterbrukere. Et nybygg fra 2017, der sykehjemspresten tok imot, sammen med daglig leder og en miljøarbeider.

Jeg har sett det før, og så det igjen: Ledere og ansatte som er oppriktig opptatt av å skape verdighet for mennesker som trenger en sykehjems plass. Men alt går fortere enn før. Vi hørte om liggetiden. På Hovseterhjemmet er den nede i 7 måneder i gjennomsnitt. Beboere skiftes oftere ut enn før. Hva gjør det med verdigheten at liggetiden blir kortere og kortere? Hvordan blir man da godt kjent? Vi besøkte det livssynsåpne seremonirommet i underetasjen, et kapell-lignende rom som raskt kan omgjøres til et rom åpent for alle.

Vi tok heisen opp til dagsenteret i 8. etasje, og der kunne jeg se ut over hele bispedømmet – fra Groruddalen i øst til Vardåsen i vest. 60-70 mennesker var samlet, og vi sang, hørte musikk og fikk hilsen fra både sykehjemspresten og daglig leder.

Fra Hovseterhjemmet dro vi på nytt til Voksen kirke, til **Åpen kirkestue**, en diakonal møteplass med sang, kåseri, andakt – og vafler. Og som i Røa dagen før, fikk jeg høre hva det betyr å ha et trygt fellesskap. «Torsdagen er den beste dagen i uka», var det en som sa. Takk til alle dere som gir kirkene et diakonalt ansikt!

Så skjedde det, torsdag klokka halv ett, at vi dro av sted til Sørkedalen, og ble der resten av dagen. Det første besøket var på Markaskolen, som i snart 15 år har vært et møtested for barn fra hele byen. Klasser kommer hit hver dag. De kan sykle, gå tur med kart og kompass, eller padle. Barna får en skoledag i naturen, og da vi kom møtte vi en klasse på bussholdeplassen på vei tilbake til byen.

Vi gikk inn på Sørkedalen skole, som er for barna som bor i Sørkedalen. De seks yngste elevene satt som tente lys da vi kom inn, og på bakerste rad satt en gutt som entusiastisk fikk stille spørsmål. Jeg fortalte hva en biskop gjør, mens gutten fortalte om skolehverdagen og vennene, at de i gamle dager var 130 elever, at de nå er 33 elever, som er færre enn før ...

Utenfor skolen lå dalen der, åpen og stille, og vi ruslet landeveien bort til **Sørkedalen kirke**. Som har stått der siden 1865, som et landemerke og møtested for dalens befolkning.

På befaringen fikk jeg vite at den røde teglsteinen skal impregneres. Stort sett er mursteinene i god stand, men i en tid med klimaendringer og uforutsigbart vær, vil fellesrådet vaske kirken, tette fuger og rense stein for mose, før hele bygget blir impregnert. Dette skjer i sommer.

Inne i kirken snakket vi om at ovnene ikke er sterke nok. På det kaldeste i vinter holdt kirken innendørs bare 10 grader, og det er ikke godt nok. I sommer monterer kirkelig fellesråd en varmpumpe, «luft-luft», som skal gi bedre tilstander til vinteren. Vi så også på, og prøvde, de to trappetrinnene mellom kirkeskipet og koret. Der er det folk som har falt, eller snublet, fordi trappene har ulik høyde. De er feil proporsjonert. Dette skal fellesrådet også se på.

Torsdag ettermiddag var jeg på Lokalet i Sørkedalen. Først et møte med lokalsamfunnet, og dit kom representanter for historielaget, VEL-foreningen, idrettsforeningen, Pensjonistforeningen, foreldrenes arbeidsutvalg, skolekorpset og brassbandet – i tillegg til menighetsrådet og oss fra kirken. Et møte der jeg tror alle 700 innbyggerne var representert.

Jeg fikk lære om en bygd med dugnadsånd, og det å ta del i tilbud og oppgaver. Når det er tid for pilegrimsvandringen på Kristi Himmelfartsdag fra Sørkedalen kirke til Haslum kirke, er det historielagets folk som forteller på turen underveis.

Etterpå ble menighetsrådet igjen, og da kom menighetsrådene fra Voksen og Røa også inn i dalen, til et fellesmøte for de menighetsrådene. Vi spiste middag – en herlig vegetargryte – og de tre rådslederne delte tanker om hva nærmiljøene trenger oss til, og hvilke muligheter som ligger der for oss som kirke. Jeg vil tilbake til dette også – om litt.

Torsdagskvelden avsluttet vi i Sørkedalen kirke med gudstjeneste. Brassbandet sto utenfor og spilte, og ønsket på den måten alle inn. Skolekorpset var der, og barnekoret sang om at «Vi er bedre sammen». Jeg fikk avslutte med å lyse velsignelsen.

Programmet har som dere skjønner vært omfattende, og jeg vil føye til, svært inspirerende.

Vi har kommet til den delen av foredraget der jeg vil løfte opp noen utfordringer.

Først en til hver av menighetene, og deretter to til alle tre – sammen.

Den første utfordringen går til Røa menighet. Og det handler om noe dere selv har løftet fram i rapporten og i møtepunktene denne uka; om å *være mer kirke på stedet*. Dere har et uteareal, med kirkeparken som ligger der og fontenen som blir ordnet, som et bånd til Røa senter. Dere skriver, og jeg siterer, at dere «har potensiale til å vokse som lokal møteplass».

Dere har også en stor og flott kirke, og dere skriver og forteller om hvordan kirkebygget er et uttrykk for identitet, kultur og tradisjon. Vi vet at dette gjelder for flere enn de faste kirkegjengerne, og da blir spørsmålet: Hvordan gjøre kirken mer tilgjengelig, for flere? Hvordan kan alt det fine dere allerede gjør, gjøres bedre kjent for flere? Å være mer kirke på stedet betyr ikke nødvendigvis å bruke mer tid, men være mer bevisst på tidsbruk og hvordan dere kommuniserer utad. Og kanskje kan kirkerommet stå åpent på faste tider?

Dere har allerede frivillige lag som bruker kirken fast. Kan dere øke utleien, kan det også gi økte inntekter. Lykke til, med å være mer kirke på stedet.

Den andre utfordringen går til Sørkedalen menighet. Det er lett å la seg sjarmere, når vi glir ut av byen og inn i dalen. Tiden kan synes å stå stille, og alt er vakkert. Så er vi mennesker i Sørkedalen også, som strever og leter etter mening, der som alle andre steder.

Min utfordring er å *bygge videre på den fine plassen kirken har hatt og har i bygda*. Kirkebygget ligger fantastisk til. Det har stått der i mer enn 150 år, som et landemerke, og nå blir også teglsteinen tatt hånd om i sommer. Fortsatt skal kirken bidra som en «brobygger mellom mennesker og møteplasser», som dere skriver i rapporten, og som jeg selv opplevde torsdag kveld da korpset tok imot og barna sang inne. Fortsatt kommer bygda til å flagge når noen dør, og båren kjøres ut av dalen. Fortsatt skal det å sitte i menighetsrådet være en del av dugnaden i lokalsamfunnet. Men alt må ikke nødvendigvis være som før.

Ett ønske jeg merket meg da vi snakket sammen på Lokalet, var et spørsmål om kirken også i Sørkedalen kunne stå mer åpen. Være en åpen kirke langs landeveien? Kanskje et fast tidspunkt der folk kan komme inn, sitte stille og minnes noen – eller bare tenne et lys.

Den fine plassen som kirken har i bygda, handler også om å være fintfølede. Hva er det å *være nær, levende og tilgjengelig som kirke i Sørkedalen i vår tid*? Dere vil søke etter de gode svarene selv, fordi dere kjenner samfunnet best, og jeg ønsker dere alt godt.

Den tredje utfordringen går til Voksen menighet. Også til dere vil jeg løfte fram noe vi har lest i visitasrapporten, og snakket om denne uka; nemlig å *være mer kirke også på Hovseter*.

Vi gikk der på onsdag, i dette området dere omtaler som «Vestkantens eneste drabantby». Det er et fint område, men også med demografiske indekser som peker på trangboddhet og lavere inntekter enn i delbydelene rundt. Vi snakket om det på bydelshuset, at forskjellene kan oppleves som ekstra store, og at opplevd fattigdom blir større, når den ytre velstanden i områdene rundt blir påfallende stor.

Jeg har skjønnet at både menighetsråd og stab er opptatt av Hovseter, og dere skriver at dere vil «bruke tid, krefter og ressurser på nye befolkningsgrupper i soknet». Min oppfordring er å fortsette å lete etter veien til Hovseter ...! Kanskje må dere søke nye alliansepartnere, og kanskje må dere tenke utenfor boksen, som det heter, for på den måten å gjøre dere levende, nær og tilgjengelig for flere. Lykke til med å være mer kirke på Hovseter.

Den fjerde utfordringen handler om ungdommene, på tvers av menighetsgrensene. La oss se på konfirmantene. Dere har høye konfirmanttall, og det er interessant at stort sett alle går på den samme ungdomsskolen, Hovseter ungdomsskole, som bydelens ledere omtalte som et smykke, slik den gjenåpnes i all sin prakt i løpet av dette året.

Noen vil si: Nei, det går ikke, for Røa og Sørkedalen har konfirmasjon i mai, mens konfirmasjonen i Voksen kirke er i september. Da passer det heller ikke med felles leir.

Men skal det være så enkelt å slå fra seg en så fin tanke? Hva med å se det fra ungdommenes ståsted? Ikke bare går de i klasse med hverandre på Hovseter. De beveger seg hele tiden med venner og til aktiviteter på tvers av soknegrensene. Hva med å gjøre noe som knytter dem sammen også i kirkene?

I perioden for eksempel fra januar til mai, hva kan dere gjøre som dere ellers gjør alene? For å dele én tanke: Kan dere invitere til felles kveldsmesser – og bytte på hvilke kirker dere møtes i? For å tenke høyt ... hva med å samle 130 konfirmanter i en stappfull Sørkedalen kirke en vinterkveld, i en godt oppvarmet rom? Og hva med samarbeid i ledertreningen i året

etter konfirmasjonen? Dette har dere allerede snakket om, å dele på ledertreningen. Det kan også bidra til å bygge opp, litt om litt, et større ungdomsmiljø i kirkene.

Den femte utfordringen er å åpne for mer samarbeid i bydelen, på tvers av menighetsgrensene. Jeg vet at prostene tar ansvar sammen med sokneprestene og de daglige lederne for å følge opp de samtaleene vi hadde på bydelshuset.

Vi noterte oss også hva dere sa i det felles menighetsrådsmøtet, og det ligger hos dere å fortsette samtaleene: i rådene, med bydelen og skolene, og de andre delene av lokalsamfunnet, og ikke minst dere imellom. Jeg vil be dere lete sammen, og finne gode veier videre som kirke i nærmiljøet her i Oslo vest.

Vi nærmer oss avslutning av foredraget.

La meg bare få føye til noe viktig når jeg løfter fram disse fem utfordringene. De er det ikke ment som et krav om å gjøre mer. Alle er tøyde langt, som det er. Men en visitas gir en anledning til å løfte blikket, og det har vi gjort – for å komme videre, og gjøre mer av det som er riktig. Kan utfordringene bidra til utvikling? Jeg oppfordrer dere til å snakke videre innad i soknene, og fortsette samtaleene på tvers av menighetsgrensene.

Jeg vil også si at jeg denne uka har møtt rause og fine mennesker i og utafor kirkens rom. Jeg vil takke for all varme ... hos ansatte, i menighetsrådene og i kirkelig fellesråd, i bydelen, på institusjonene, hos frivillige og alle andre som vil kirken vel.

Takk for all den innsatsen dere gjør. Takk for det arbeidet dere har lagt ned i forberedelser og gjennomføring, og for fellesskapet i dagens gudstjeneste.

Som biskop går jeg videre, oppløftet og stolt over alt det dere får til, som en levende, nær og tilgjengelig folkekirke med Jesus Kristus i sentrum.

Det har vært godt å være sammen med dere. Gud velsigne dere.

Kari Veiteberg, biskop